

Συνέχισε τον πόλεμο για να 'ρθει η ειρήνη (Μέρος #1)

του Barikat

Μέρος #1:

Το καθεστώς αντεπιτέθηκε

Λίγες ώρες πριν την προκήρυξη του Δημοψηφίσματος και λίγες μέρες πριν την επιβολή capital controls, αναφέραμε:

«Αυτές οι μέρες είναι ξεχωριστές. Μεγάλοι μετασχηματισμοί αναδύονται, σταθερές ανατρέπονται, η κορύφωση της σύγκρουσης παράγει νέα δεδομένα. Πολλά πράγματα θα αλλάξουν από δω και πέρα και πολλά θα χάσουν το νόημα τους· άλλα θα πασχίσουν να μείνουν ζωντανά. Αυτές τις μέρες, μια νέα κυβέρνηση, η οποία μίλησε στο όνομα των φτωχών και των ηττημένων, καλείται να αποδείξει αν το εννοεί. Αυτές τις στιγμές, η νέα κυβέρνηση πρέπει να αποδείξει ότι το να είσαι υπέρ των φτωχών σημαίνει το να είσαι κατά των πλουσίων, με τις ταλαντεύσεις να είναι πλέον απαγορευτικές. Οι φτωχοί και οι ηττημένοι, ταυτόχρονα, καλούνται να την βοηθήσουν στην απόδειξη. Αυτές τις μέρες, όπου το καθεστώς των Μνημονίων αντεπιτίθεται, εκμεταλλευόμενο τον αυτό-εγκλωβισμό της νέας κυβέρνησης στη στρατηγική της «σταθερότητας / ανάπτυξης / συνεννόησης» (ή αλλιώς ανάπτυξη και βλέπουμε), που άφησε την τελευταία της πνοή την 3η Ιουνίου, με την καθυστέρηση πληρωμής του ΔΝΤ και την είσοδο στην επικράτεια της ρήξης. Που πέρασε στα ψιλά. Αυτές τις μέρες, όλος ο κόσμος παρακολουθεί και ελπίζει, ανάλογα με τα συμφέροντα του.

Πέντε μήνες μετά τις εκλογές, το κεντρικό στοιχείο που καθορίζει την συγκυρία δεν είναι η αποφασιστική προσπάθεια ανατροπής και η ελπίδα, αλλά η χρηματοπιστωτική ελεγχόμενη ρευστότητα από την ΕΚΤ και η (γενική) αβεβαιότητα που κυριαρχεί. (...) Πέντε μήνες μετά, με συμμάχους τους τραπεζίτες, την ΤτΕ και τον Στουρνάρα (που η νέα κυβέρνηση δεν άλλαξε), τα ΜΜΕ των ολιγαρχών (που δεν αντιμετώπισε), την επιθετικότητα των καπιταλιστών (που δεν περιόρισε) και τόσα άλλα, το καθεστώς αντεπιτίθεται!

Αυτές τις μέρες κορυφώνεται η επιθετική προσπάθεια του αντιπάλου, όχι των «ξένων», αλλά της στρατηγικής του κεφαλαίου σε Ελλάδα και Ευρώπη. Μια στρατηγική όπου επιδιώκει (μέσα από τις αντιθέσεις και τις επιμέρους όψεις της) είτε την εξαφάνιση, είτε την αφομοίωση, είτε την απομόνωση του αντιπάλου της. Είτε κάτι ανάμεσα (είναι ευέλικτοι). Σίγουρα όμως προϋποθέτει την ήττα του αντιπάλου, την ολοκληρωτική συντριβή του Αιτήματος του, την παραδειγματική υφαρπαγή της «προίκας» του. Δεν είναι πραξικόπημα. Είναι «πίεση για συμφωνία».1

«Agreekment»

Για να παρακολουθήσει κανείς την μετατόπιση στο δημόσιο λόγο της κυβέρνησης, πρέπει να είναι έτοιμος για μεγάλο ταξίδι. Συμφωνία ως προϊόν εκβιασμού και πραξικοπήματος που δεν την «πιστεύει», στην αρχή. Εκβιασμός με αναπτυξιακή προοπτική, αργότερα. Συμφωνία

– Μνημόνιο, αλλά το «λιγότερο κακό πραξικόπημα», με την λογική του μονόδρομου να διαπερνά κάθε επιμέρους γραμμή. Τελικά, μια «δύσκολη» συμφωνία όπου μας κρατάει όρθιους. Ένας πραγματικός «Πανωλεθρίαμβος». Ένα πλέγμα αντιφάσεων, θεμελιωμένο στην ολισθηρή πραγματικότητα της ΤΙΝΑ, που «λύνεται» συνεχώς προς τα δεξιά, αποδομώντας τα πάντα στο άλεσμα του. Αλλά ας ξεκινήσουμε αλλιώς...

Ιούλης του 2015. Μια χώρα εκτός προγράμματος, αναπνέει διστακτικά

Τρίτη 1η Ιουλίου, τα «Ιουλιανά» του 2015 ξεκινάνε. Ατόφια ιστορία γράφεται, ξεχασμένα επαναστατικά βιβλιαράκια αναβοσβήνουν από τους παλμούς μας. Μια χώρα εκτός προγραμμάτων «διάσωσης», εκτός χρηματοδότησης και οποιουδήποτε δανειοδοτικού μηχανισμού, κρατάει την ανάσα της και διαπραγματεύεται. Έχοντας αξιοποιήσει αποθεματικά δήμων και δημόσιων φορέων. Έχοντας προχωρήσει σε άρρητη στάση πληρωμών σχεδόν στα πάντα πλην μισθών/συντάξεων και σε ρητή αναστολή πληρωμών του χρέους, αφού έδωσε 7 δις στο ΔΝΤ εν τω μεταξύ. Έχοντας αφήσει σκελετωμένες όλες τις κοινωνικές δομές, αφήνοντας «για μετά» την ικανοποίηση των δεσμεύσεων της προς τους ηττημένους. Μια κυβέρνηση όπου τις τελευταίες μέρες του Ιούνη αποφάσισε τη διενέργεια δημοψηφίσματος, προχωρώντας την τελευταία στιγμή σε αναδιανομή ισχύος και δημοκρατίας, ώστε να ανταπεξέλθει στις πιέσεις του αντιπάλου. Μια οριακή επιλογή, από τις θρυλούμενες και ως «μη-ελεγχόμενες», μετά από μήνες επίδειξης «νηφαλιότητας» και εντός πλαισίου λογικής. Ήταν μια κίνηση «αδύνατη», σύμφωνα με τους άρχοντες της πειθάρχησης. Μια κίνηση τρελού, όπου όλοι διαβεβαίωναν ότι θα οδηγούσε στην καταστροφή.

Φήμες επί φημών διαχύθηκαν παντού και αμέσως. Η αρχική ευφορία αποδιοργανώνεται από κινδυνολογίες και τελεσίγραφα. Οι φιλελέδες πάνε να σηκώσουν κεφάλι, τα ΜΜΕ κηρύσσουν το τέλος του κόσμου και τα ζόμπι βγαίνουν από τις χρονό-κάψουλες. Η εργοδοσία «απελευθερώνει» τις μαζικές απολύσεις. Ακύρωση του δημοψηφίσματος, παραίτηση της κυβέρνησης ή και υπουργών «αναμένονται από στιγμή σε στιγμή». Τρίτη 1η Ιουλίου. Συννεφιασμένη κουφόβραση και στην κορύφωση της ψιθυρίζεται ένας ακόμα εκβιασμός, ο πρώτος εντός της επικράτειας του τραπεζικού ξαφνικού θανάτου: «Σε λίγες ώρες θα κουρευτούν οι καταθέσεις πάνω από 10.000 ευρώ!2 Προλαβαίνουμε – δεν προλαβαίνουμε να ακυρώσουμε το δημοψήφισμα! Αλλά οι καταθέσεις δεν κουρεύτηκαν, η Ευρωζώνη δεν μας «έδιωξε», η ζωή συνεχίστηκε, οι ροές των καταθέσεων προς το εξωτερικό επίσης, ώσπου να «αναγκαστεί» η ΤτΕ να εφαρμόσει capital controls³.

Vox Populi οι 5 μέρες που άλλαξαν τον κόσμο

Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν ξεχωριστές. Η ράθυμη και ακούνητη Ιστορία ταρακουνήθηκε από μια πραγματική κίνηση μαζών: «Κίνηση μαζών σημαίνει κίνηση ανθρωπίνων σωμάτων (μάζα έχουν μόνον τα σώματα) που εκφράζουν από κοινού (διαδηλώνουν, συν-λαλούν) τη συλλογική, ακριβώς, επιθυμία τους διακινδυνεύοντας ενδεχομένως τα πάντα, δηλαδή το ίδιο το σώμα τους μέχρι θανάτου»⁴. Κάτι χαράχτηκε τις μέρες εκείνες. Έλαχε σε μας να συνειδητοποιήσουμε ότι η υπάρχει ζωή και μετά την διατάραξη της τραπεζικής πίστης, ότι υπάρχει οξυγόνο και χωρίς τα σωληνάκια των Μνημονίων. Οι μέρες του Ιούλη, ήταν ημέρες χαρούμενες και ξεχωριστές· δεν ήταν μέρες

«κατάρρευσης». Η λήθη του «ρεαλισμού» δεν θα μας σκεπάσει. Μνήμη. Τις μέρες του Ιούλη, η συλλογική μας θέληση περπάτησε στους δρόμους, νικήτρια. Και οι αστοί τρομάξανε.

Τους πλούσιους δεν θα τους πειράξετε. Τους πλούσιους

«Η ομάδα της αστικής τάξης που κυβερνούσε και νομοθετούσε με τα κοινοβούλια, είχε άμεσο συμφέρον στη καταχρέωση του κράτους. Το κρατικό έλλειμμα, αυτό ήταν ίσα - ίσα το καθαυτό αντικείμενο της κερδοσκοπίας της και η κύρια πηγή του πλουτισμού της. Κάθε χρόνο κι από ένα νέο έλλειμμα. Ύστερα από κάθε τέσσερα - πέντε χρόνια κι από ένα νέο δάνειο. Και κάθε νέο δάνειο πρόσφερε στη χρηματική αριστοκρατία μία καινούργια ευκαιρία να κατακλέβει το κράτος, που κρατιόταν τεχνικά στο χείλος της χρεωκοπίας - και που ήταν υποχρεωμένο να διαπραγματεύεται με τους τραπεζίτες κάτω από τους ποιο δυσμενείς όρους. Κάθε νέο δάνειο της πρόσφερε μια ακόμη ευκαιρία να καταληστεύει με χρηματιστηριακές επιχειρήσεις το κοινό που τοποθετούσε τα κεφάλαια του σε κρατικά ομόλογα και που στα μυστικά τους ήταν μπασμένες η κυβέρνηση και η πλειοψηφία της Βουλής». Κ. Μαρξ, «Οι ταξικοί αγώνες στην Γαλλία 1848-1850»

Η κυβέρνηση διανοήθηκε ότι μπορεί να ακυρώσει τα Μνημόνια, χωρίς να επιτεθεί και να δεσμεύσει τμήματα του συσσωρευμένου ιδιωτικού πλούτου της χώρας⁵ ως καιρία και δυναμική πηγή χρηματοδότησης των αναγκών της ασφυκτιούσας πλειοψηφίας. Χωρίς να σταματήσει να πληρώνει το χρέος. Χωρίς να προχωρήσει γρήγορα σε όλες τις ταξικές παρεμβάσεις, όπου μόνο αυτή μπορούσε, ως κυβέρνηση μιας χώρας όπου συγκατοικούν δύο λαοί, με χαοτικές ανισότητες μεταξύ τους, εξουσιοδοτημένα (δics) από την πλειοψηφία στη ρήξη με τη λιτότητα. Σήμερα φωτίζεται αλλιώς η εφαρμογή της στρατηγικής «της ακινησίας» σε νομικό, πολιτικό και οικονομικό επίπεδο. Η διατήρηση του κύκλου της τραπεζικής ελίτ της χώρας, εν όψει μιας διαπραγμάτευσης, με κυρίαρχο και τελικό όπλο τον χρηματοδοτικό εκβιασμό και την τραπεζική ασφυξία. Η εξουσιοδότηση φύλαξης, δηλαδή, της κεντρικής πύλης των πολιορκούμενων οχυρωμάτων, στους «ταξιάρχους» του παλιού καθεστώτος της πόλης.

Κάθε Τέλος (τους) και μια νέα Αρχή (μας)

«Κλειστές τράπεζες», capital controls και «κίνδυνος για τις καταθέσεις μας»⁶. «Και στάση πληρωμών κάναμε» και «δημοψήφισμα κάναμε». «Τις καλύτερες προθέσεις είχαμε, αλλά τινα κάναμε». Στο τέλος αυτού του δρόμου, η κατακλείδα μπαίνει από τις επιλογές μιας «κανονικής κυβέρνησης», σε ένα «κανονικό κράτος» που λόγω (και μέσω) της «έκτακτης ανάγκης», ανοίγει την αγκαλιά του στους παραδοσιακούς «υπηκόους» του. Μιας κυβέρνησης που προφυλάσσει το «ευαίσθητο λουλούδι» της ανάπτυξης, μέσα από την επίθεση στην φτώχεια ως βασική «πηγή χρηματοδότησης». Το πρόβλημα της ρευστότητας επιλύθηκε. Το κράτος βρήκε χρήμα από εκεί που έβρισκε πάντα. Άλλος δρόμος δεν υπήρχε. Τα «πάντα δοκιμάστηκαν». Εμφύλιος εν' όψει.

«Ανάμεσα στο φόβο και την ασφάλεια στέκεται το μικρότερο κακό

Το μικρότερο κακό. Γιατί πάντα (όμως πάντα!) υπάρχει και μεγαλύτερο κακό. Υπάρχουν και χειρότερα. Δεν χρειάζεται να τα βλέπεις. Απλώς βάλε τη φαντασία σου να δουλέψει. Τι θα μπορούσε να γίνει αν... Αν έχανες και αυτά που έχεις. Αν μετάνιωνες για αυτά που άφησες. Γι' αυτό άσε τους πειραματισμούς. Και άσε τα όνειρα γιατί θα αδειάσουν οι τράπεζες από καταθέσεις. Άλλων. Μη διώξεις μια κυβέρνηση που σε τεντώνει με τα Μνημόνια, όταν ο Έμπολα και το ISIS παραμονεύουν έξω από τη πόρτα σου. Ανάμεσα στη φυσική κατάσταση πραγμάτων και στην έκτακτη κατάσταση πραγμάτων στέκεται το κράτος. Ποιος τα γαμάει τα Μνημόνια όταν έχουμε το κεφάλι μας στη θέση του;»⁷

Λέγεται σωρηδόν τις τελευταίες μέρες ότι ο ΣΥΡΙΖΑ πέθανε. Αυτό δεν είναι ακριβές. Ο ΣΥΡΙΖΑ βρέθηκε αντιμέτωπος με τάσεις που ενυπήρχαν υπό «συνεχή διαπραγμάτευση» το προηγούμενο χρονικό διάστημα. Τάσεις που μετασχηματίστηκαν ωστόσο σε τομή, από την επικράτηση του αστικού τρόπου πολιτικής και διοίκησης. Από την ανίατη ασθένεια του ΤΙΝΑ. Από τη γενέθλια αρχή της «υλικότητας του κράτους»: την λογική του μικρότερου κακού. Την υιοθέτηση της «κυβερνησιμότητας». Την επιλογή της αλληλο-διάχυσης εξουσιών και αρμοδιοτήτων μεταξύ κόμματος και κυβέρνησης, κυβέρνησης και κράτους, υπό την σκέπη του Προέδρου. Την ταχύτατη υιοθέτηση των τεχνικών της αστικής εξουσίας, της επιβολής μέσω του εκβιασμού, την μίξη της αλήθειας με το ψέμα. Την εφορμογή κατάστασης εκτάκτου ανάγκης που χτυπάει μόνο φτωχούς. Όλα όσα αντιμετώπισε στη διαπραγμάτευση. Η άβυσσος που σε κοίταξε πίσω και σε κοίταξε καλά.

Μετά τα υπόλοιπα πήρανε το δρόμο τους, ως και την χιλιο-παιγμένη «ταινία της διπλής παλινόρθωσης». Από τη μία, φαντάσματα εμφυλίου πολέμου ως μια βεβαιότητα, σε περίπτωση μη-άμεσης και άνευ όρων συνθηκολόγησης. Σε μια χώρα όπου τον βιώνει πέντε χρόνια τώρα και απαίτησε τη λήξη του, σε όποια διαδικασία της ζητήθηκε. Από την άλλη και ταυτόχρονα (!), η παλινόρθωση της «Δεξιάς», ως πισωγύρισμα «των κατακτήσεων του λαού». Το Μνημόνιο ως ένα «άθροισμα μέτρων»⁸ που επιδέχεται αντισταθμιστικά και αντίρροπα μέτρα και όχι ένα ενιαίο πρόγραμμα ταξικού μετασχηματισμού της κοινωνίας. Έτσι, η άφθαρτη / λιγότερο φθαρμένη δύναμη θα έρθει ως ένας πιο καθαρός και φιλολαϊκός διαχειριστής της «δυσκολης συμφωνίας».

Αριστερή κυβέρνηση, δεξιά κυβέρνηση, αρκεί να εφαρμόζει Μνημόνια;

Μνημόνιο λοιπόν. Αντί για ανατροπή των προηγούμενων, ένα ακόμα στο κεφάλι μας, μαζί με το «αποφασιστικό» κλείσιμο της 5ης αξιολόγησης (και των δύο προηγούμενων Μνημονίων), τα προαπαιτούμενα για τη νέα Δανειακή σύμβαση, ημι-αυτόματους μηχανισμούς περικοπών, ολοκληρωτική συγκυβέρνηση με την τρόικα (αυτή δεν γυαλίζει τόσο όσο η άλλη συγκυβέρνηση). Με απλά λόγια, το Plan A της εγχώριας και διεθνούς αστικής τάξης, της «κόλασης μέσα στο ευρώ» μαζί με φιλόδοξες αναδιρθρώσεις του μεταβλητού κεφαλαίου (Μισθός). Η φαινομενική διάψευση της Goldman Sachs, όπου σε έρευνα της ισχυρίζονταν ότι δεν γίνεται δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις να εφαρμόσουν την «αναγκαία» ταξική λιτότητα. Γι' αυτό, θεωρούσε, πιθανή και τη νομισματική υποτίμηση (εθνικό νόμισμα), ώστε να απαξιωθεί η εργασία έμμεσα και πληθωριστικά.

Να ζήσουμε (διαφορετικοί) για να νικήσουμε

Κάθε τέλος και μια νέα αρχή λοιπόν. Μια α-δυνατότητα να συνεχίσουμε, σαν να μην συνέβη

τίποτα, «πάνω-κάτω» αυτά που κάναμε και ιεραρχούσαμε. Αυτά που αναθέταμε και αυτά που αναμέναμε. Η συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ9 συνιστά μια συνολική αποτυχία, χωρίς όμως αυτή να μεταφράζεται σε συλλογική ενοχή («όλοι μαζί φταίμε») , πρακτική που συστηματικά ακολουθεί η αστική πολιτική για να ξεπλένει και να νομιμοποιεί τις μνημονιακές μεταρρυθμίσεις. Αντίθετα, η αυτοκριτική νοείται ως η άλλη όψη μιας αναγκαίας διερεύνησης νέων ερωτημάτων, νέας γλώσσας και νέων καθημερινών πρακτικών και μεθόδων, συνολικά για την ελληνική αριστερά, μπροστά στο φάσμα της σχετικής χρεοκοπίας της. Η μετωπική αντιμετώπιση με το ζήτημα της πραγματικής ισχύος. Μια νέα προσπάθεια, προικισμένη με την εμπειρία της «δημοκρατίας ως όπλο των φτωχών». Με νέα αποφασιστικότητα για την εκπλήρωση της συλλογικής μας ευτυχίας μέσω της «δημοκρατίας ως οργανωτικής αρχής», ως θεμέλιο της συγκρότησης του κόσμου και της ζωής μας.

Ζήσαμε ένα «μοντέλο ανατροπής», στο οποίο αποτυπώθηκαν στιγμές τεράστιων δυνατοτήτων. Όπου οι ηττημένοι σε όλο τον κόσμο το αισθάνθηκαν την εκκίνηση προς ένα νέο κόσμο. Όσο σύντομη αυτή η αίσθηση ευφορίας και αν ήταν, δεν θα πρέπει να την διαγράψουμε, ούτε να την υποτιμήσουμε. Όπως τον Δεκέμβρη του 2008 και τους θερμούς μήνες των πλατειών, έτσι δεν μπορούμε να ξεχάσουμε αυτές τις μέρες της φωτιάς. Αυτές μας επιτρέπουν να διερευνήσουμε τα νέα ερωτήματα και να κατανοήσουμε τις τεράστιες δυνατότητες που θα μπορούσαν να αναγεννηθούν στο μέλλον. Στο κοντινό και διαφορετικό μας μέλλον, όπου το δίκαιο, οι δημοκρατικές τομές και οι ταξικές νίκες, δεν θα μπορούν να αγνοηθούν. Όπου η δημοκρατική θέληση θα είναι ισχυρή και απαραβίαστη, τολμηρή και ανυποχώρητη.

Η ειρηνική συνύπαρξη κηδεύτηκε. Η συμφωνία έσπασε.

Ενώ το Δημοψηφίσμα, λοιπόν, «γέμισε» τη συγκυρία με δυνατότητες και πίστη, η κυβέρνηση επέλεξε να υποκύψει αστραπιαία στις βεβαιότητες και στο φόβο. Ίσως μια τέτοια επιλογή να λειτουργούσε ως «ελιγμός υποχώρησης» σε μια «κανονική» χώρα, αλλά η Ελλάδα δεν είναι τέτοια. Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της 5ης Ιούλη του 2015 δεν μπόρεσε να μπει στο κάδρο των κλασικών πολιτικών ελιγμών, επειδή η ρητή λαϊκή εντολή δεν αποτελεί «διαπραγματευτικό όπλο» στη διάθεση της κυβέρνησης. Απεναντίας, η κυβέρνηση είναι εργαλείο της φωνής και της θέλησης των πολλών, που σε αυτή τη χώρα είναι φτωχοί αλλά αποφασισμένοι, Νέοι και μεγαλύτεροι, όλοι «εκτός», όλοι αποφασισμένοι. Και το αποδείξανε.

Μια αυτο-εκπληρούμενη συνθηκολόγηση, λοιπόν. Αντί για «αναδιανομή πλούτου και ανακατανομή βαρών», αντί «να πληρώσουν οι πλούσιοι», ήρθε τελικά ΦΠΑ στα μακαρόνια, κόψιμο συντάξεων, φουλ ΟΟΣΑ, Υπέρ-ΤΑΙΠΕΔ, ανεργία και ξαναμμένοι εργοδότες, σχολεία-φαντάσματα και ασθενοφόρα – λοτταρία.

Επόμενη πίστα. Εδώ είμαστε. Ανίκητοι.

Υ.Γ.1: Εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο (;)10 : Το εσωτερικό της επιχείρησης δεν αποτελεί τη «χώρα / σπίτι μας». Αποτελεί ένα πεδίο ανταγωνιστικών συμφερόντων. Όπως σχολίαζε ο Καρλ Μαρξ: «Ο κεφαλαιοκράτης επωφελείται από το δικαίωμά του σαν αγοραστής, όταν προσπαθεί να μεγαλώσει όσο γίνεται την εργάσιμη ημέρα [...] Από την άλλη πλευρά, [...] ο εργάτης επωφελείται από το δικαίωμά του σαν πωλητής όταν προσπαθεί να περιορίσει την εργάσιμη ημέρα [...]. Επομένως έχουμε εδώ, μια αντινομία, δίκαιο ενάντια σε δίκαιο [...]. Και ανάμεσα σε δύο ίσα δίκαια αποφασίζει η βία» (Το Κεφάλαιο, τ. 1, σ. 246) .

Κάποτε, κάποτε, η «κοινωνικό-τεχνική» επανάσταση υποκατέστησε την ταξική πάλη, προς χάρη της «παραγωγής». Οι συνέπειες αυτού, θα πονάνε για πάντα. Να μην νεκραναστηθεί σήμερα ως «κοινωνικό-νομισματική επανάσταση». Να μην φιλοξενήσει λύκους και πρόβατα μαζί, καμία «ευρύχωρη» εθνική ανάπτυξη. Να μην (ξανα)ξεχάσουμε ποτέ την ταξική πάλη.

Υ.Γ.2: «Όποιος ψηφίζει και δεν προετοιμάσει την κοινωνική επανάσταση είναι για εμάς βλαβερός, αλλά το ίδιο βλαβερός είναι και όποιος απόσχει από τις εκλογές και δεν προετοιμάσει την κοινωνική επανάσταση».

Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι

1 <https://barikat.gr/content/kathestos-antepitithetai-otan-toy-dineis-edafos> 210.000 όχι 100.000! Όσα χρειάζονται για ένα πραγματικό πανικό... 3Ανταλλάσσουμε με μαεστρία τα δισ του capital flight των μεγαλο-καταθετών, με «φρέσκο ELA», για 5 μήνες. Ο Στουρνάρας ως κεντρικός τραπεζίτης της κυβέρνησης της Αριστεράς, σε συνθήκες σύγκρουσης με την Ευρωζώνη και την ΕΚΤ! Τουλάχιστον ο Μαντέλα, μπορούσε να ισχυριστεί ότι δεν ήξερε το θεώρημα του κεντρικού τραπεζίτη, το 1994. 4 Μπαλτάς, Αρ. «Ένα ντιβάνι για τον Στάλιν ή μεταξύ επιθυμίας και ευθύνης». Νέα Εστία, τ. 1795, Δεκέμβριος 2006 5 «Έτσι, θα έχουν την πλήρη εικόνα των καταθέσεων φορολογουμένων που ελέγχονται και θα μπορούν να αξιοποιήσουν πολλαπλάσια τα στοιχεία των περιβόητων 65 CD, τα οποία παρέδωσε η ΓΓΔΕ στο ΚΕΦΟΜΕΠ και το ΣΔΟΕ τον περασμένο Νοέμβριο. Στα CD αυτά αποτυπώνονται περισσότερα από 1 εκατομμύριο ΑΦΜ με υπόλοιπα καταθέσεων άνω των 300.000 ευρώ.» <http://www.euro2day.gr/news/economy/article/1360146/neo-yperoplo-apoktoyn-oi-elegktes-ths-eforias.html> . Σε ποια συρτάρια της «επάρατης Δεξιάς», ήταν καταχωνιασμένα, τόσους μήνες, αυτό το εκατομμύριο των εκατομμυριούχων ΑΦΜ; Αλλά δεν πειράζει. Βρήκαν τα υπόλοιπα. 6Οι καταθέσεις μας! Ποιων όμως ακριβώς; Ποια η καθαρή παρούσα αξία (καταθέσεις μείον εναπομείναντες υποχρεώσεις για δάνεια) των φυσικών προσώπων: Πόσες χιλιάδες φυσικά πρόσωπα έχουν αρνητική καθαρή αξία (δηλαδή χρωστάνε) στις τράπεζες, με ένα συνολικό ιδιωτικό χρέος (αυτών) που ξεπερνάει τα 22 δισ. Πόσα εκατομμύρια καταθέτες έχουν καθαρή αξία μέχρι 1000 ευρώ; Και πόσοι έχουν πάνω από 100.000 ευρώ; Ας αποφύγουμε τις ιδιαίτερα αποπροσανατολιστικές στατιστικές λοιπόν, γιατί το θέμα είναι απλό: Πάνω από 7 εκατομμύρια φυσικά πρόσωπα, πάνω από το 60% - μακάρι όχι το 62%! - της χώρας δεν έχουν πρακτικά τίποτα να χάσουν από τις τράπεζες, «εκτός από τις αλυσίδες τους» [sic]. Αφιερωμένα στα «λίγα μας ευρώ» στην άκρη . 7 <https://barikat.gr/content/kathe-telos-toys-kai-mia-nea-arhi-mas> (Σεπτ. 2014) 8 Ενδεικτική η ποσοστιαία αποδοχή του μνημονίου (70%- 30%) 9 «Αν δηλαδή το Μνημόνιο αποτελεί ένα πετυχημένο παράδειγμα βίαιης εσωτερικής υποτίμησης, δηλαδή ταξικού πολέμου ενάντια στην εργασία; Αρκεί να σκεφτούμε για λίγο τα μέτρα που έχουν υλοποιηθεί εν μέσω κρίσης

στον τομέα π.χ. των εργασιακών σχέσεων και των ιδιωτικοποιήσεων. Αποτελούν μέτρα που στον ένα ή τον άλλο βαθμό είχαν γίνει προσπάθειες υλοποίησης η έστω συζήτησης τους και προ κρίσης. Μόνο μέσα στο καθεστώς της κρίσης όμως έγινε δυνατή η πραγματοποίηση τους. Μισθοί 200 ευρώ, ελαστικά ωράρια, ελεύθερες απολύσεις και ιδιωτικοποίηση ενέργειας, δικτύων και νερού. Για διάφορους που μπορούμε να σκεφτούμε τα παραπάνω δεν αποτελούν λάθος, αλλά πραγματοποίηση των πιο τρελών τους ονείρων».

<https://barikat.gr/content/kai-mnimonio-den-einai-lathos>
10https://www.youtube.com/watch?v=p2JH_Nhh3_o , 10λεπτο της «Λαϊκής Ενότητας»